مولوی

شماره پرسش: ۲۴

تاریخ ارسال پرسش: ۰۵:۰۰:۰۰ ۱۳۸۷/۵/۱۷

متن پرسش

سلام علیکم سوالی داشتم راجع به رابطه مولوی و امام زمان«علیه السلام» با توجه به مطالبی که مولوی در مثنوی و دیوان شمس راجع به انسان کاملی که سلیمان زمان است و واسطه فیض می باشد بیان می کند (که اغلب آن اشعارتوسط جنابعالی در جلسات و جزوات مربوطه مطرح گردیده است) آیا مولوی فقط با مقام آن انسان کامل آشنا بوده است یا در کنار آن ،آن مقام را در مصداقش هم یافته است یعنی آن‌جائی‌که می گوید «ای غائبِ بس حاضر»، آیا به آن مقام اشاره می کند یا به شخصی که آن مقام را دارد و آیا آن شخص را مانند شیعه امام زمان«علیه‌السلام» می داند؟

متن پاسخ

علیکم السلام همین طور که مستحضرید عرفای واقعی به‌خوبی متوجه حقیقت انسان کامل هستند، زیرا غایت هر انسانی، انسانِ کامل است و غایت مفقود محال است همچنان‌که «پری‌روی تاب مستوری ندارد» پس مسلم به مصداق آن حقیقت در جمال انبیاء و اولیاء توجه دارند منتها بیشتر از جنبه‌ی باطنی به آن بزرگواران می‌نگرند و چندان به مدیریت آن‌ها در مناسبات اجتماعی نظر نمی‌کنند و به همین جهت وقتی نظر به امیرالمؤمنین«علیه‌السلام» دارند عملاً همه‌ی اهل‌البیت را در جمال آن حضرت می‌نگرند و شواهدی که به روایات ائمه«علیهم‌السلام» نظر خاص دارند در سخنان و کلمات آن‌ها زیاد به چشم می‌خورد. مشکل اصلی عرفای اهل سنت عدم تحقیق در روایاتی است که در رابطه با فضائل خلفا جعل شده است و بعضاً نیز مجبور به تقیه بوده‌اند و از طرفی طوری معارف خود را طرح می‌کردند که شیعه و سنی بتوانند از آن معارف استفاده‌ی لازم را بکنند.